

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.925 van 12 juli 2018
in de zaak A. 225.483/XIV-37.751**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 3. XXXXX
 4. XXXXX
 5. XXXXX
 6. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sylvie Sarolea
 kantoor houdend te 1400 Nijvel
 rue des Brasseurs 30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 18 juni 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 203.850 van 16 mei 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 25 juni 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van “het recht op een eerlijke en doeltreffende voorziening in rechte (artikelen 3 en 13 EVRM,

artikelen 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie)” en van de “de bewijskracht en draagwijdte van akten en van de artikelen 1319, 1320 en 1322 Burgerlijk Wetboek”, doch zonder uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest deze beginselen en bepalingen zou hebben geschonden. Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

In de aanvullende nota die de verzoekers op 13 december 2017 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben overgemaakt, wordt over het bijgevoegde document “UNHCR Proof of Registration” vermeld dat dit “aantoont dat [...] de echtgenoot van verzoekster, zich in Eritrea bevindt”. De vaststelling in het bestreden arrest dat het document integendeel vermeldt dat die persoon zich in Ethiopië bevindt, vindt steun in het rechtsplegingsdossier. Daarenboven stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de identiteitsgegevens van de persoon vermeld in dat document geenszins overeenstemmen met deze opgegeven door eerste verzoekster, noch met de gegevens op de Djiboutaanse paspoorten van haar echtgenoot, vaststellingen die de verzoekers op geen enkele wijze betwisten. De beoordeling van de authenticiteit en de bewijswaarde van neergelegde stukken en de beoordeling conform artikel 39/2, § 1, 2°, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ of er al dan niet essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de aanvankelijk bestreden beslissing, behoren tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die in een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal over hervormingsbevoegdheid beschikt. Het bestreden arrest stelt uitdrukkelijk dat het gegeven “[d]at de databank van het UNHCR bij de persoon waarvan verzoekster beweert - maar niet aantoont - dat het haar echtgenoot is aldus ‘ERT’ bij ‘Country of Origin’ vermeldt, [...] geen bewijswaarde [heeft]”. Het komt niet aan de Raad van State toe om die beoordeling opnieuw te doen. In tegenstelling tot wat de verzoekers aanvoeren, blijkt uit het bestreden arrest duidelijk wat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “heeft willen afleiden uit het UNHCR document”. Het eerste onderdeel van het enige middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Met het bestreden arrest wordt in de punten 2.4.5 tot en met 2.4.19 op omstandig gemotiveerde wijze vastgesteld dat eerste verzoekster “leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over haar nationaliteit, over haar identiteits- en

verblijfsdocumenten en over haar vlucht naar Europa”, waarna wordt besloten tot de bevestiging van de intrekking van de vluchtelingenstatus en tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In punt 2.7.1 van het bestreden arrest stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “[i]n het kader van de devolutieve kracht van het beroep [...] bovenstaande vaststellingen [volstaan] om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont”. Daarmee wordt, minstens impliciet, geantwoord op de grief betreffende het bedrag dat aan de smokkelaar zou zijn betaald. Het bestreden arrest voldoet daarmee aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het tweede onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 1200 euro, elk voor een zesde.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twaalf juli tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams